

Draudzības paspārnē

LAIKA KORESPONDENTS APMEKLĒ LATVIEŠU ĢIMNAZIJAS INTERNĀTU MINSTERĒ
TIE, KURUS DZĪVE NAV LUTINĀJUSI, VEIDOJAS PAR SPECĪGIEM RAKSTURIEM

Minsterē (Btt.) — Nekur Vācijā nav sapulcināta tik lielā skaitā latviešu jaunatne kā Minsterē. Arī gados vecākie tādēļ šie neliekas tik zūdīgi kā citās vietās un Minstere nav tā vieta, kur meklējami „nogurušie trimdinieki“. Vācijas latviešu organizācijas darījušas pareizi, Minsterē izraudzīdamas arī savas mītnes.

Latviešu ģimnaziju Minsterē apmeklē patlaban 53 un tautskolu 30 skolēni, internātā mitinās 45. Par to jau rakstīts, ka internāta telpas Minsterē labākas nekā bija **Augustdorfā**. Prāvajās istabās novietotas 2—3 gultas, pa lielajiem logiem ieplūst pietiekami gaiss. Kopējās telpas azaidiem un nodarbībām ir ērtas un patīkamas. Skolas iekārta neliekas ne slikta, nedz pārāk trūcīga.

„Bet, — kā tad ir ar tiem izbadējušiem bērniem?“ jautāja man vēl kāds vakar.

Dažam labam ēdamā tiešām par maz. To spriedu pēc tā, ka viens internāta audzēknis „mūžīgi izsalkumā“ nevarējis „atēsties“ pat Care saīņu siera. Ar to tas kompensējis taukvielu trūkumu. Pirms kāda laika veselības pārbaudē viņam konstatēta tuberkuloze. Šis zēns ārkārtīgi izstūdzējies, straujā augšana prasījusi savu tiesu un tagad to piemeklējusi slimība. Šis gan ir viskrasākais gadījums, ko būtu pārdoši vispārināt.

Lai dotu labāku ieskatu šo jauniešu dzīves īstenībā, vaļsirdīgi lūkošu pastāstīt par Minsteres iemītnieci Marutu.

Viņas tēvu, Latvijas armijas virsnieku, boļševiki deportējuši. Trimdā par Marutu gādājusi māte. Bet dzīves grūtumi un pārdzīvojumi māti tā salauzuši, ka viņa ievietota slimnīcā, kurū nebūs iespējams drīzumā atstāt.

Maruta ir centīga meitene, kas paradusi ar sevi tikt galā. Tikai vienreiz tas licies neiespējami, — kad tuvojusies dzimšanas dienu. Tai pienākot, viņa jau ar pirmo gaismu slepus atstājusi internātu, jo gribējusi būt viena. Viņa ilgi iepriekš domājusi, kā iepriecināt šajā dienā savas biedrenes, ar kurām svinēta kopā dažāda laba līdzīga diena, tomēr tas nebijis nekā viņai pa spēkiem. Tad istabas biedrenēm Maruta atstājusi zīmīti, ka galda atvilktnē ir šai dienai saglabāta šokolādes tāfele un divi marķas. Viņa lūdz draudzenes viņas dzimšanas dienu nosvinēt bez viņas pašas. Tikai vēlā pēcpusdienā Maruta atgriezusies.

Viss tomēr bijis citādi, nekā viņa izdomājusi. Gādīgas rokas sagatavojušas svētku cepumus un

netrūcis pat puķu. Visi priecājušies kopā ar Marutu.

Internātā ir arī 19 gadus vecs jauneklis vārdā Pēteris — apaļš bārenis. Viņam gan ir audžu māte Bilefeldā, tomēr tā maz spēj palīdzēt, jo ir veca un slima. Pēteris ir ģimnazijas pēdējā klasē. Ļoti apdāvināts zīmēšanā. Ir centīgs un viss viņam padodas.

Ģimnaziju apmeklē arī Uldis, par kurū kādreiz jau stāstīts, kad tas vēl atradās **Augustdorfā**. Viņš gan nav bārenis, bet māte viņu pēc otrām laulībām atstūmusi. Kad līdzietīgi ļaudis krietnajam zēnam pirms dažiemi gadiem sasūtīja vienā brīdī lielāku naudu, viņš sagādāja sev grāmatas un kādus rīkus sāktajiem pētījumiem, bet tad viņu pārņēmusi vēlēšanās nosūtīt mātei daļu savas naudas, — jo tā taču bija viņa māte un viņš gribēja tai palīdzēt. — Man stāstīja, ka māte un patēvs pēc tam Uldi sākuši apmeklēt.

Vai šo atsevišķo gadījumu virkni turpināt? Tie ir likteņu stāsti, kas vairas atklātības. Ir tomēr vietā zināt, ka Minsteres latviešu ģimnazijas internātā sapulcināti krietni daudz latviešu zēnu un meiteņu, kam trūkst vismaz viens no vecākiem. Tēvus parasti paņēmis kara lauks. Internāta draudzīgajā paspārnē daudziem viņiem radusies labvēlīga vide.

Ir gan arī tādi, kam netrūkst ne tēva, nedz mātes un kas jūt ģimenes spirtu elpu. Tie nākuši uz Minsteri, lai mācītos latviešu skolā. Brīvdienas viņi pavada ģimenes vidū. Grūtāk gan tiem, kam tāpat vecāki dzīvi, pat ļoti pārtikuši, kas bērnus šurp atsūtījuši tikai „ērtības“ dēļ: par dēlu vai meitu pēc tam tie neliekas zinīs, un internāta vadībai vajaga daudz takta šos bērnus izvadīt tā, lai dzeloņi neievainotu pusaudžu dvēseli un nekropļotu raksturu.

Minsteres internāts devis daudziem latviešu jauniešiem mājas. Tas jāvis veidoties smalkjūtīgām attieksmēm pret citiem cilvēkiem, justies piederīgiem kādai kopībai, palikt savas tautas piederīgo pulkā. **Šd.**

Laiks 08.02.1958